

РЕШЕНИЕ

№ 2183

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 04.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11486** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на ДП “Пристанищна инфраструктура“ с ЕИК[ЕИК] , представлявано от А. З. с адрес на управление [населено място] [улица] срещу Решение № РД-02-14-903/26.08.2019г., издадено от директора на Дирекция „Управление на териториалното сътрудничество“ (УТС) в Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) в качеството на Ръководител на Националния орган (НО) по Програмата за транснационално сътрудничество „Д. “ 2014 – 2020г. (Програмата), с което са определени за недопустими разходи за възнаграждения на членове на екипа по проекта в бюджетна линия „Персонал“ в размер на 61138.91 евро . Наведени са доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспореното решение. Конкретизира се ,че същото не съдържа фактически и правни основания за неговото издаване в нарушение на чл.59 от АПК. Счита се ,че Наредбата за администриране на нередности и ЗУСЕСИФ са неприложими в случая,като е допуснато смесване на процедури по чл.73 от ЗУСЕСИФ –определяне на финансова корекция и чл. 60 и сл. От ЗУСЕСИФ за верификация на разходите по програмата . Подробно са изложени в жалбата аргументи в защита на тези твърдения . Иска се отмяна на атакуваното решение и присъждане на разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ц. , която поддържа жалбата и претендира съдебни разноски съгласно списък по чл.80 от ГПК
Ответникът – Директорът на Дирекция „УТС“ в МРРБ и Ръководител на Националния орган по Програмата, чрез процесуален представител юрк. С. , оспорва жалбата, като

я счита за неоснователна. Моли тя да бъде отхвърлена и да бъдат присъдени разноски.

От фактическа страна:

Видно от сключен договор № РД-02-29-191/26.06.2017г. за предоставяне на национално съфинансиране по програмата за транснационално сътрудничество „Д.“ 2014 – 2020г., ДП“Пристанщна инфраструктура“ е партньор-бенефициент и изпълнява проект с реф. № DTP-196-3.1 с наименование „D. Ports N.“, за който договарящият орган - Министерството на регионалното развитие и благоустройството предоставя национално съфинансиране под формата на безвъзмедна финансова помощ в размер на 243650 евро / стр. 68 и сл. От делото / .

При извършена проверка на работата на контролор И. С. за отчетен период 01.07.2017г -31.12.2017г по проект№ DTP-196-3.1 е установено ,че начина на определяне,заплащане и отчитане на разходите по бюджетна линия „Персонал“ не съответства на правилата на Програмата .Посочено е ,че възлагането на дейности ,отчитането на възнагражденията на екипа по посочения начин и приравняването на „граждански договори“ с трудови правоотношения не отговаря на изискванията на Програмата за бюджетна линия 1 „Персонал“ ,тъй като не са изпълнени изискванията на Насоките за контрол по Програма „Д.“ и е направен извод ,че отчетените разходи за персонал в размер на 12887.01 евро ,изплатени на екипа по проекта са верифицирани неправомерно .

На основание чл.73 ал.2 от ЗУСЕСИФ е изпратено уведомление до бенефициента ДП“Пристанщна инфраструктура“ за горепосочените констатации за нередност /стр.100 от делото /,квалифицирана като такава по чл.70 ал.1 т.10 от ЗУСЕСИФ / Виж.стр108 т.3 “Квалификация на нередността/ и е дадена възможност за възражение . С писмото жалбоподателят е уведомен и за предстоящото налагане на финансова корекция в размер на 61138.91 евро ,които съответстват на отчетените и верифицирани средства в бюджетна линия 1 „Персонал“ . В срок е депозирано възражение от последния вх.№ 99-00-3-127/1/ от 05.06.2019г / стр.111 от делото/. След като е съобразил и анализирал възражението на жалбоподателя , НО е преразгледал своето становище за констатираната нередност и е „преквалифицирал“ тази констатация ,като е приел ,че се касае за недопустими разходи. Това изменение на правната квалификация на констатираното нарушение е съобщено на ДП“Пристанщна инфраструктура“ с писмо № 99-00-3-127/2/ от 05.06.2019г / стр.119 от делото/,които отново са подали възражение за неоснователност на констатациите ,видно от писмо вх. № 99-00-3-127/3/ от 08.07.2019г / стр.132 от делото/. НО твърди ,че е съобразил изложеното в това възражение и се е произнесал с оспореното пред настоящата инстанция Решение № РД-02-14-903/26.08.2019г., издадено от директора на Дирекция „Управление на териториалното сътрудничество“ (УТС) в Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) в качеството на Ръководител на Националния орган (НО) по Програмата за транснационално сътрудничество „Д.“ 2014 – 2020г. (Програмата).

От правна страна:

Безспорно е, че процесното решение е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК, който подлежи на съдебен контрол.

В тази си част актът е издаден от компетентен орган – тъй като съгласно нормата на чл. 62, ал. 3 ЗУСЕСИФ, управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо. По въпроса за компетентността на органа издал акта е налице решение по адм.д. № 9438/20г. По описа на ВАС, в мотивите на което се приема, за доказано наличието на компетентност на издателя на акта. Актът е издаден и в предвидената от закона писмена форма - чл. 59, ал. 2 АПК.

Обжалваният административен акт е издаден в противоречие с приложимия материален закон по следните причини:

Според чл.60, ал.1 от ЗУСЕСИФ управляващите органи извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане на бенефициента. Съгласно Чл.62, ал.1 от същия закон, междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Управляващият орган извършва плащането в 90-дневен срок от постъпване на искането за плащане на бенефициента. В ал.2 на същата правна норма изрично е посочено, че чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Кои разходи са допустими е посочено изчерпателно в разпоредбата на чл.57, ал.1 от ЗУСЕСИФ – разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 1.разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл.3, ал.2; 2.разходите попадат във включени в документите по чл.26, ал.1 и в одобрения проект категории разходи; 3.разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4.разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5.разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 6.за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията от 3 март 2014г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Следователно, всички разходи, които не се включват в посочената правна норма са недопустими и не подлежат на верификация. Законодателят не е уредил изрично на въпроса в кои случаи управляващият орган може да откаже верификация на разходи, но по аргумент на противното това следва да са случаите, при които разходите са недопустими, т.е. не са включени в чл.57, ал.1, т.1-т.7 от ЗУСЕСИФ.

Според чл.57, ал.1, т. 4 от ЗУСЕСИФ разходите следва да са извършени

законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство и в този смисъл те са допустими. В случаите, в които управляващият орган установи, че разходите са извършени в нарушение на приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство, т.е. те са незаконосъобразни, следователно ще бъдат и недопустими.

Видно от оспореното Решение, УО е възприел твърдението на бенефициера, че избраният в предприятието начин за определяне на персонал е лице, наето в организацията партньор, работещо почасово с променлив брой часове на месец, при гъвкав брой часове месечно, като изчислението се основава на разделяне на brutните разходи за труд за година на 1720 часа по основния трудов договор на служителя в ДП „Пристанищна инфраструктура“. Избраният подход е в пълно съответствие с чл. 68 от Регламент (ЕС) No 1303/2013 и с т. 3.3.1. от Приложение „Допустимост на разходите по проект“ към Насоките за контрол по програма Д. (Annex E. of project expenditures, м. април 2019). В този смисъл, прилагайки начина на изчисляване съгласно Правилата, часовата ставка на всеки един от експертите ще се определя по същия начин, както е според приетия подход, съответно не би било възможно да се изплати различно възнаграждение, независимо от характера на договора, по който лицето работи по проект.

Неоснователно не е прието, че плащанията на служителите на ДППИ по силата на представените договори за изпълнение на проекта, се приравняват като трудови възнаграждения. Делегиран Регламент (ЕС) No 481/2014 допуска възлагането на задължения на екипа да се извършва с договор, различен от трудов. От значение за точното прилагане на правото е конкретните разпоредби на даден нормативен акт, да бъдат прилагани, при отчитане на тяхната взаимовръзка с обосноваващите ги мотиви и съображения на законодателя. Това е и една от целите на Регламента, изложена в съображение (б)2 - да бъдат определени различните елементи на разходите за персонала заедно с правилата за изчисляването, счетоводното отчитане и възстановяването на разходите за персонала като цяло, както и по-специално на разходите за персонала по договори на непълно работно време или по договори за услуги на почасова основа. Чл. 3, параграф 2 на Регламент (ЕС) No 481/2014 указва, че „плащанията в полза на физически лица, работещи за бенефициера по договор, който не е трудов договор, може да бъдат приравнени към трудовите възнаграждения и такъв договор да се смята за трудов договор“. В този смисъл, разпоредбата указва, че „плащанията се приравняват като трудови възнаграждения" и следователно не предполага „приравняване на граждански договор към трудов" по смисъла на националното законодателство.

По изложените по - горе мотиви, на посочените основания оспореното решение се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Относно разноските.

По делото е направено искане за присъждане на разноски от двете страни в процеса. Като съобрази нормата на чл.143, ал.1 от АПК и изхода на спора, настоящия съдебен състав намира, че в полза на Държавно Предприятие „Пристанищна Инфраструктура следва да се присъди сумата от 100 лева юрисконсултско възнаграждение, определена

по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание чл.144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010г. по т.д. № 5/2009г. на ВАС, както и сумата от 1195,75 лв. държавна такса.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на ДП “Пристанищна инфраструктура“ с ЕИК[ЕИК] , представлявано от А. З. с адрес на управление [населено място] [улица] - Решение № РД-02-14-903/26.08.2019г., издадено от директора на Дирекция „Управление на териториалното сътрудничество“ (УТС) в Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) в качеството на Ръководител на Националния орган (НО) по Програмата за транснационално сътрудничество „Д. “ 2014 – 2020г. (Програмата), с което са определени за недопустими разходи за възнаграждения на членове на екипа по проекта в бюджетна линия „Персонал“ в размер на 61138.91 евро .

ОСЪЖДА Министерството на регионалното развитие и благоустройството да заплати на ДП “Пристанищна инфраструктура“ с ЕИК[ЕИК] сумата от 1295,75 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: